USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **T. H.**, zastoupené JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou, se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2011, č. j. 11 Ad 17/2010 - 27,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Heleně Tukinské, advokátce, se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5760 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2006, č. j. X (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla žádost žalobkyně o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen „zákon o poskytnutí jednorázové peněžní částky“), protože žalobkyně podle žalované nedoložila relevantní důkazy k prokázání tvrzeného nároku.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou ze dne 30. 8. 2010 s argumentací, že odpůrce neměl považovat její podání za odvolání proti rozhodnutí ČSST, nýbrž za prokázání nových skutečností podle zákona o poskytnutí jednorázové peněžní částky.

[3] Městský soud v Praze ve věci rozhodl usnesením č. j. 11 Ad 17/2010 - 27 ze dne 25. 7. 2011, kterým žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), pro opožděnost.

[4] Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2011, č. j. 11 Ad 17/2010 - 27, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") kasační stížnost ze dne 1. 8. 2011, v níž se dovolávala příloh, které podle jejího názoru dokládají, že se v období II. světové války skrývala na území Československa.

[5] Usnesením ze dne 7. 11. 2011, č. j. 11 Ad 17/2010 - 41, městský soud ustanovil stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Helenu Tukinskou, advokátku.

[6] Podáním ze dne 16. 2. 2012 stěžovatelka prostřednictvím soudem ustanovené advokátky doplnila svou kasační stížnost ze dne 1. 8. 2011 tak, že stěžovatelka napadala rovněž rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2010 a že byla nesprávně poučena žalovanou o možnosti podání opravného prostředku. Stěžovatelka dále argumentovala tím, že v řízení před žalovanou dostatečně doložila, že se v období II. světové války skrývala na území Československa.

[7] Podáním ze dne 22. 2. 2012 stěžovatelka vzala svou kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2011, č. j. 11 Ad 17/2010 - 27, zpět.

[8] Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.

[9] Protože stěžovatelka vzala svou kasační stížnost ze dne 1. 8. 2011 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2011, č. j. 11 Ad 17/2010 - 27, zpět, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že řízení o kasační stížnosti zastavil podle ustanovení § 120 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s.

[10] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení (v tomto případě řízení o kasační stížnosti) zastaveno.

[11] Protože stěžovatelce byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2011, č. j. 11 Ad 17/2010 - 41, ustanovena zástupkyně, JUDr. Helena Tukinská, advokátka, Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů – převzetí a příprava zastoupení včetně nahlížení do spisu dne 30. 1. 2012, doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 2. 2012. Tato odměna je podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky ve spojení s ustanovením § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 600 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Dohromady tedy Nejvyšší správní soud přiznal částku 4800 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Tuto částku bylo dále nutné navýšit o

960 Kč, protože ustanovený zástupce je plátcem DPH. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu